

KRYSTAL
MARQUIS

*Ze hebben de liefde
gevonden, maar kunnen ze
die ook vasthouden?*

DE MOEDIGE
MILJONAIRES
ZUSSEN

DE DOCHTERS DAVENPORT

Krystal Marquis

De moedige miljonairszussen

De dochters Davenport-serie – deel 2

Vertaling Erika Venis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020548389
ISBN e-book 9789020548396
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2024 Krystal Marquis
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Davenports – More Than This* door Dial Books, een imprint van Penguin Random House LLC, New York

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp Theresa Evangelista
Omslagillustratie © 2024 Bronwyn Payne
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, T4design

www.zomerenkeuning.nl
www.krystalmarquis.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor docenten, bibliothecarissen, boekverkopers en boek-
liefhebbers: bedankt dat jullie opkomen voor het recht om
te mogen lezen en omdat jullie ervoor zorgen dat verha-
len terechtkomen bij de mensen die ze nodig hebben.

K.M.

Chicago, 1910

Zomer

1

Ruby

Ruby Tremaine ging op haar tenen staan zodat ze de menigte beter kon bekijken. Ze omklemde de halsketting die haar handelsmerk was geworden. Ondertussen neuriede ze mee met de muziek die werd gespeeld door het orkestje in de hoek van de beroemde tuin van de Tremaines. Achter het orkestje lag een doolhof waarin hun gasten zich vermaakten; het zachte geklater van de fontein in het midden vulde de stilte tussen de nummers. De patio diende als dansvloer, in de schaduw van de grote tent die eromheen was opgezet om hen te beschermen tegen de hete zomerzon. Hoewel de huidige hittegolf zo in de recordboeken kon, was het een mooie dag, hooguit een beetje benauwd. En alle ouders kunnen met elkaar opschieten, dacht ze.

Harrison Barton kwam naast haar staan, liet zijn arm om haar glijden en trok haar lichaam tegen het zijne.

‘Harrison!’ riep ze uit, verrast en een tikje ademloos.

‘Wat?’ vroeg hij, stralend. ‘Iedereen is hier voor ons verlovingsfeest. Ik denk dat ze wel wéten dat we samen dansen.’ Hij bewoog haar op de maat van de muziek en ze deinde mee op het ritme, terwijl ze zijn blik vasthield, zijn ogen waren lichtbruin als koffie met vette, zoete room, omringd door groen. Het bal masqué dat de Davenports hadden gegeven ter gelegenheid van haar vaders campagne was nu drie weken geleden. Dat gala was zeker een

onvergetelijke avond geweest. De hele elite van de stad had acte de présence gegeven, welgestelde en invloedrijke witte en Zwarte telgen uit de zakenwereld en politiek hadden zij aan zij gestaan, hun toewijding en dollars aangeboden, en getoost op haar vaders ambitie om de eerste Zwarte burgemeester van Chicago te worden.

In de weken ervoor en erna had iedereen het nergens anders over gehad. De avond stond ook in Ruby's geheugen gegrift, maar dan om andere redenen: het gezicht van Harrison en de blik in zijn ogen toen hij had beseft dat ze elkaar hadden gevonden dankzij een plannetje van Ruby. Die blik achtervolgde haar nog steeds. En toch, hoe ongeloofelijk het ook leek, was Harrison nu haar verlóófde!

‘Je vader roept je,’ zei ze tegen hem.

Hij draaide haar rond. Zijn energie was aanstekelijk en verjoeg haar nare herinneringen aan die avond, verving die door een vreugde die zich verspreidde als zonlicht.

Hij trok haar dicht tegen zich aan en gaf haar een kusje op haar wang. ‘Ik ben zo terug,’ zei hij, waarna hij in de richting van zijn familie liep.

Ah! Wat klonk dat toch heerlijk! Verlóófde. Zijn lach dreef in haar richting. Het geluid van haar familie, het geroezemoes van haar vrienden, die allemaal hier voor haar waren. Ruby's gezicht deed pijn van het glimlachen. Ze wilde van elke minuut van dit feest genieten. Een paar uur lang zou ze de teleurgestelde blikken van haar ouders kunnen vermijden, die ze nu verborgen hielden voor hun gasten, en gewoon een gelukkige aanstaande bruid zijn.

‘Het is geweldig,’ zei Olivia.

Ruby draaide zich om naar haar beste vriendin, de oudste van de twee zussen Davenport, en nam het glas champagne aan dat Olivia haar aanbood. Olivia's gele jurk contrasteerde mooi met haar diepbruine huid, en de blik in haar amandelvormige ogen leek warmer doordat ze Ruby geruststellend aankeek.

‘Dat is het zeker.’ Ruby keek nog eens naar de verse bloemen

die naar beneden golfden uit vazen van één meter hoog. Op de met linnen gedekte tafels stonden tere bloemstukjes van geurige rozenblaadjes variërend van donkerrood tot wit, met elke tint roze ertussenin. Ruby's ouders hadden hun trots opzijgezet en toegestaan dat Harrison had meebetaald aan de versieringen en het personeel dat de ongeveer honderd gasten bediende. Ze nam een vlug slokje champagne en liet de gekoelde, bruisende drank door haar keel smelten als een ijsblokje in hete thee.

Mijnheer Barton, Harrisons vader, was niet te missen, niet alleen omdat hij een van de weinige witte heren was, maar ook omdat hij bijna een kop groter was dan de meeste aanwezige mannen. Hij en Harrison waren even lang en lachten allebei even snel. Er liepen witte strepen door het haar van mijnheer Barton, zijn ogen waren een waterig grijs. Harrisons broer was bijna even lang, zijn huid had dezelfde tint als die van Harrison, en zijn ogen waren diepbruin zoals die van hun moeder. Ook mevrouw Barton was lang. Haar haar was in een complexe vlecht gewonden die ze boven op haar hoofd droeg. Ze stond met rechte rug en ze glimlachte makkelijk. De lijntjes in haar ooghoeken wezen op een leven met veel gelach.

'Ik ben bang dat mijn zus die van Harrison heeft teruggejaagd naar haar moeders rokken,' zei Olivia.

En inderdaad stond de jongste Bartontelg bij haar moeders elleboog, een miniatuurversie van Anna Barton, hun gladde, mahoniekleurige huid glom in de warmte. 'Wat heeft Helen uitgespookt?' lachte Ruby.

'Ik heb alleen geprobeerd haar te waarschuwen voor de gevaren van feesten als deze en voor de sluwheid van heren die je hart willen veroveren.' Helen Davenport dook op aan de andere kant van Ruby, met een felle blik op de ingang van het doolhof.

Ruby dacht na over de beslissingen die haar tot aan dit moment hadden gebracht. Ze had Harrison Barton en John Davenport

tegen elkaar uitgespeeld omdat ze hoopte dat John dan verliefd op haar zou worden. Haar plan was feilloos geweest, behalve dan dat ze tijdens de uitvoering voor Harrison was gevallen. Het was dus maar goed dat het plan niet had gewerkt. De herinnering aan het bedrog gaf haar een nare smaak in haar mond. 'Dames kunnen net zo sluw zijn,' zei Ruby nu.

Helen kauwde op haar lip. Haar blik gleed omlaag naar het met condens beslagen glas zoete thee in haar hand. Ruby gaf de jongere zus Davenport een geruststellend kneepje in haar zij.

'Konden we maar weten wat de toekomst zou brengen,' zei Olivia. 'Zoals jullie weten heb ik net gedaan alsof ik iemand leuk vond, puur omdat mama en papa dat wilden.'

Helen glimlachte bedroefd. Ruby zuchtte. 'Ik weet beter dan de meeste mensen,' zei ze, 'wat je zoal doet om het je ouders naar de zin te maken.'

Ruby zag hoe Olivia's blik afdreef naar waar Ruby's ouders stonden, mijnheer en mevrouw Tremaine. Haar vader, groot en imposant, en haar moeder, die eruitzag alsof ze makkelijk door kon gaan voor Ruby's zus.

'Gaaf het alweer beter?' vroeg Olivia.

'Nee,' zuchtte Ruby. 'Ze zijn overdreven beleefd tegen Harrison en zijn familie. Nou ja, bijna altijd. Maar als we met zijn vieren zijn, is de stilte zo verpletterend dat we er allemaal bijna aan bezwijken.'

'Het wordt vast beter,' zei Olivia, 'zodra de volgende reeks cam-pagneresultaten bekend worden. De groep die ik regelmatig zie is heel enthousiast over de kansen van je vader en' – ze zweeg even, met een verbeterde glimlach op haar lippen – 'een Zwarte burgemeester zou geweldig zijn voor alle veranderingen die we willen bereiken. Kijk maar naar alles wat mijnheer Armstrong heeft gedaan in Boley, Oklahoma.'

'Je bent nog nooit in Boley, Oklahoma geweest,' zeiden Ruby en Helen tegelijkertijd.

‘Jullie ook niet,’ antwoordde Olivia. Ze negeerde haar zus en gaf Ruby een stootje met haar heup. ‘De stad doet het zo enorm goed onder het bewind van een Zwarte burgemeester dat zijn reputatie hem vooruitsnelt.’

Ruby keek naar haar ouders en stak haar kin vooruit. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’ Ze streek de voorkant van haar jurk glad, zo lichtroze dat hij bijna wit leek tegen haar roodbruine huid. Ze had hem speciaal voor deze gelegenheid uitgekozen. Harrison Barton, van wie ze hield, was slim, zorgzaam en begripvol. Haar hang naar intrige had hem niet afgeschrikt. Hij had gezien wat erachter zat. Ruby wilde niet dat ook maar iets of iemand tussen haar en deze dag of haar geluk zou komen. ‘Ik ga trouwen met de liefde van mijn leven,’ mompelde ze. De trouwdag zou eind augustus zijn, over twee maanden.

Olivia gilde het bijna uit. ‘Ik kan niet wachten om met de voorbereidingen te beginnen,’ zei ze, terwijl Helen wat vrijblijvend bromde.

Ruby knipperde met haar ogen en beseftte dat ze het hardop had gezegd.

‘Hoe is het met Harrison? Heeft hij nog wensen?’ vroeg Olivia.

‘Hij neemt alles nogal kalmpjes op. Hij wil het klein houden, een intieme bruiloft.’ Ruby’s glimlach werd wijder. ‘Daar heb je hem.’

Olivia lachte. ‘Ik ben zo blij voor je, lieve vriendin, al vraag ik me af of hij beseft hoelang je eigenlijk al bezig bent met de voorbereidingen.’ Ze kneep in Ruby’s hand.

‘Dat is nog voorzichtig uitgedrukt,’ zei Helen in haar glas met zoete ijsthee.

Olivia wierp haar zus een blik toe en keek toen Ruby weer glimlachend aan.

Toen ze nog jong waren, waren Ruby en Olivia hele middagen bezig geweest met het plannen van hun bruiloften. Het moesten grootste evenementen worden, bijgewoond door de elite van Chi-

cago. In Ruby's fantasie was de Olivet Baptist Church tot de nok toe gevuld geweest en zou de receptie het hele seizoen de afgunst hebben gewekt van alle andere meisjes.

‘Een jurk met een sleep zo lang als het gangpad,’ declameerde Olivia, ‘en aan alle kerkbanken hangen slingers met bloemen.’

‘Alsof ik door een zonnig weiland loop,’ maakte Ruby de zin af met een glimlach. Ze zou stralen, aan de arm van haar vader en ze zou zo mooi zijn dat haar moeder een zakdoekje nodig zou hebben voor haar betraande wangen.

‘Ja!’ zuchtte Olivia. ‘Alle ogen op jou gericht.’

Misschien had Olivia nog altijd gelijk. Maar Rúby's ogen zouden op Harrison gericht zijn. Hij kwam nu bij haar staan en boog voorover zodat hij een zacht kusje op Ruby's kaak kon drukken. Ze voelde hoe de warmte van zijn aanraking haar liet blozen en een spoortje van hitte liep over haar nek. Ze werd zonnig vanbinnen, helemaal week en gelukkig. Ondanks de hitte rilde ze.

Harrison knikte naar Oliva en Helen, een glimlach in zijn ogen. ‘Hallo, juffrouw Davenport. Juffrouw Davenport. Ik heb begrepen dat jullie een belangrijke rol hebben gespeeld bij een soepel verloop van deze dag. Dank u.’

‘Ja. Maar de meeste details waren al ruim van tevoren ingevuld,’ zei Olivia, met een betekenisvolle blik op Ruby.

‘Sst!’ plaagde Ruby, terwijl ze haar waaier opende en de lucht om zich heen in beweging bracht. Haar moeder en mevrouw Barton kwamen nu ook haar kant op en stonden al bijna naast haar voordat Ruby de kans had gehad zich te herstellen.

‘Ik ga wat taart halen,’ verkondigde Helen. Ze had hun bruiloftsdromen al zo vaak angehoord.

‘Harrison,’ zei Olivia, haar blik losmakend van haar zus, ‘ga je door met de zomercompetitie? We weten hoe graag je speelt.’

‘Ik ben gestopt met baseball.’ Hij keek Ruby aan. ‘Ik heb een leuker tijdverdrijf gevonden, maar ik mag nog steeds graag naar

een wedstrijd kijken. De Leland Giants zien er indrukwekkend uit dit jaar. Rube Foster weet wel hoe hij een team moet samenstellen...' Hij maakte zijn zin niet af, met een grijns vanwege de beleefd nietszeggende blik in Olivia's ogen. Ruby onderdrukte tevergeefs een giechel en draaide zich toen om zodat ze haar moeder en Anna Barton bij het gesprek kon betrekken.

'Je wordt vast een heel lief bruidje,' mengde mevrouw Tremaine zich plompverloren in het gesprek. Haar waaier had dezelfde duifgrijze kleur als haar jurk.

'Inderdaad,' zei mevrouw Barton, 'een lief bruidje.' Ze glimlachte naar Ruby, hartelijk maar terughoudend, op een manier waar Ruby buikpijn van kreeg.

'Dank u,' zei Ruby. Ze omhelsde haar aanstaande schoonmoeder. Ze rook naar poeder en fresia's.

'Ik kijk ernaar uit je beter te leren kennen,' ging mevrouw Barton verder. 'Iedereen. Ik begrijp dat dit een hectische periode is voor de familie Tremaine, maar een etentje lijkt me aan de orde.'

'Als alles volgens plan verloopt, krijgt mijnheer Tremaine het nog veel drukker dan hij het nu al heeft,' zei mevrouw Tremaine, en ze ging iets meer rechtop staan. Haar poging haar woorden wat zachter te laten klinken met een glimlach werd tenietgedaan door haar opgetrokken wenkbrauwen. Ze negeerde Ruby's starende blik.

'Natuurlijk. Straks zijn we allemaal familie van elkaar,' zei Ruby, terwijl ze haar waaier sloot. Ze legde haar vrije hand zachtjes op de onderarm van mevrouw Barton en zei: 'Voor familie maken we altijd tijd.' Ruby keek haar moeder aan, die uiteindelijk een knikje gaf als antwoord.

Ruby voelde dat Harrison naast haar een beweging maakte en wenste dat ze samen naar een stil hoekje konden vluchten. Misschien moeten we samen weglopen, dacht ze. *In huwelijksgeluk opgaan.* Dromen kon altijd.

Mevrouw Barton stak haar hand uit naar Harrisons das en

trok hem recht. 'We zouden het bij jou thuis kunnen doen,' zei ze tegen hem.

Ruby was alleen nog maar in de foyer geweest van Harrisons herenhuis, maar ze wist dat het kleiner was dan het huis van haar ouders. Ze kon zien dat haar moeder dit ook beseftte. Mevrouw Tremaine wilde net iets zeggen toen het orkest van tempo wisselde en een opgewekt deuntje inzette.

'Zullen we?' vroeg Harrison, terwijl hij zijn hand naar haar uitstak.

Voor Ruby kon antwoorden, had Olivia de champagneflûte uit haar hand gegrist en ondervroeg ze mevrouw Barton over haar reis uit South Carolina.

'Excuseert u ons,' zei Harrison tegen hun moeders, waarna hij Ruby meesleurde naar het midden van de patio die dienstdeed als dansvloer. Hij draaide haar in het rond, zodat haar rok rond haar enkels zwiepte. De muziek was luid en vrolijk.

'Dank je,' zei ze.

Hij hield haar dicht tegen zich aan. 'Je hoeft me niet te bedanken. We doen dit samen.'

'Denk je dat ze het ooit goed met elkaar zullen kunnen vinden?'

'Uiteindelijk wel, hoop ik.' Hij liet haar een beetje los zodat hij haar gezicht kon zien en bestudeerde haar blik. 'Hé, jij en ik.'

'Ja.' Ruby knikte. 'Jij en ik.' Ze liet haar hoofd op zijn schouder zakken en hoewel het nummer snel ging, dansten ze in een heel eigen tempo.

Toen het nummer voorbij was, liepen ze naar de tafel met verfrissingen.

'Barton!'

Ruby en Harrison draaiden zich om.

Een lange, knappe heer met keurig gegolfd haar en een onberispelijk gesneden pak kwam doelbewust hun kant op. Het pak was licht van kleur en paste perfect bij zijn omberbruine huid. Hij

had fonkelende bruine ogen en een grijns die erop wees dat hij altijd op de versiertoe was, op zoek naar jongedames die hij kon veroveren. Harrison omhelsde de nieuwkomer lachend terwijl de jongeman hem luidruchtig op de rug klopte.

‘Ik ben zo blij dat je er bent,’ zei Harrison.

‘En jouw verlovingsfeest missen? Je bent de broer die ik nooit heb gehad. De ophef die we hadden kunnen creëren als de kaarten anders waren geschud. Ach ja.’ Hij liet zijn ogen zakken naar Ruby en schudde zijn hoofd. ‘Ik had dit niet willen missen.’ Hij drukte een zakdoek tegen zijn voorhoofd. ‘Geen betere manier om de zomer af te sluiten dan met een bruiloft.’

‘Dank je, vriend.’ Harrison wendde zich tot Ruby en stak zijn hand uit naar die van haar. ‘Ruby, dit is –’

‘Carter. Edgar Carter. Ik ben Bartons oudste vriend en hoeder van al zijn geheimen.’

Ruby keek haar verloofde aan. ‘Hoeder van geheimen, zei je?’

De twee mannen lachten, een blijde samenzang.

‘Ik geloof dat we een keer samen moeten praten, mijnheer Carter.’

‘Gewoon Carter, als u geen bezwaar heeft, juffrouw Tremaine. Al mijn vrienden noemen me Carter.’

Ruby aarzelde. Een bemoedigende blik van Harrison kalmeerde haar. ‘Goed, Carter.’

Carter pakte Ruby’s hand en drukte de rug ervan tegen zijn lippen. ‘Aangenaam kennis te maken. En zodra mijn zuster heeft bijgepraat met al haar nieuwe vriendinnen, stel ik haar ook graag aan u voor.’

Harrison ging meer rechtop staan en keek rond in de tuin. ‘Is Odette er ook?’

‘Inderdaad.’

Achter hen stond een jonge vrouw, even mooi als haar broer knap was. Haar katachtige ogen en kleine kusmondje trokken

Ruby's aandacht. Het leek alsof haar bruine huid van binnenuit straalde. Odette Carter droeg een jurk met een empiretaille, een tint donkerder dan Ruby's jurk. De met kant afgezette rok was gevaarlijk kort en Odette trok aan de lange parelketting die om haar blote hals hing. Het was gewaagd en op het randje van schandelijk. Ruby vond het geweldig. Helaas werd Odette geflankeerd door Bertha Wallace en Agatha Leary. Afgelopen lente had Agatha niet alleen geprobeerd John Davenport te strikken, maar ook Harrison. Ruby wist kalm te blijven en richtte haar aandacht weer op Odette. Tot haar verrassing merkte ze dat de jonge vrouw haar aanstaarde.

Met haar vingers nog steeds om haar parels gewikkeld zei Odette: 'Jij moet de bruid zijn!' Toen spreidde ze haar armen en omhelsde Ruby, en ze hulde haar in een wolk parfum. 'Laten we vrienden worden.'

Agatha en Bertha fluisterden tegen elkaar, met brede glimlach. Ruby voelde dat haar nekharen overeind gingen staan.

Odette liet haar los en hield Ruby op armlengte afstand. 'Prachtige jurk!'

Naast Ruby lachte Harrison om iets wat Carter had gezegd.

'Dank je,' antwoordde Ruby en ze keek weg van Carter en de twee andere vrouwen.

Harrison straalde. 'Ruby heeft er echt oog voor.' Hij liet zijn hand in de hare glijden, strengelde hun vingers in elkaar en trok haar zachtjes tegen zich aan. Zijn aanwezigheid drukte de rilling van ongemak weg die haar had overvallen. Ze keek van hem naar het nieuwe kwartet en weer terug naar haar bruidegom.

Haar verloofde.

Haar toekomst.

De wereld ligt aan hun voeten. Maar kunnen ze hun eigen pad vinden?

Chicago, 1910. De levens van de vier vrouwen uit de rijke Davenport-familie staan op het punt om compleet te veranderen. Oudste dochter Olivia zet zich in voor de burgerrechten en hoopt dat ze de charismatische rechter Washington DeWight weer zal ontmoeten, maar dan ontdekt ze dat haar ouders willen dat ze met iemand anders trouwt. Haar beste vriendin Ruby is net verloofd en kan niet wachten om haar bruiloft te plannen, maar een nare roddel zet haar reputatie én haar aanstaande huwelijk op het spel. De jongste Davenport-telg Helen en Amy-Rose, de beste vriendin van de familie, willen juist even ~~niks~~ weten van de liefde. Helen stort zich volledig op het familiebedrijf en Amy-Rose staat op het punt om haar eigen salon te runnen. Maar de liefde weet ook hen te vinden...

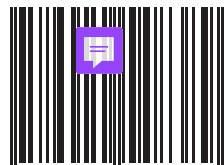

Krystal Marquis brengt graag het grootste deel van haar tijd door in bibliotheken en tweedehands boekwinkels. Haar langverwachte droom om een boek te schrijven kwam in vervulling met haar debuut *De huwbare miljonair dochter*, dat direct een *New York Times*-bestseller werd. Met *De moedige miljonairszussen* keert ze nog één keer terug naar de familie Davenport, die echt heeft bestaan.

Z&K

ISBN 978 90 2054 838 9 NUR 340

9 789020 548389 >

www.zomerenkeuning.nl